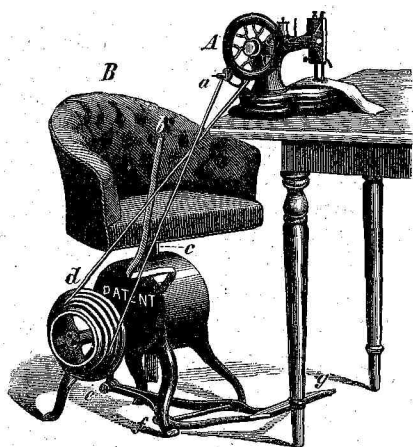

Ἐσχάτως ὁμοῦς ὁ ἐν Μολχάουζεν τῆς Θουριγγίας μηχανικός Γουλιέλμος Χόφμαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατέφυγε πάλιν εἰς παναρχαίαν τινὰ τῆς φύσεως δύναμιν, τὴν ἑλξίν τῆς γῆς. Ἔργον του εἶνε ἡ ἐν τῇ παρατιθεμένη ἡμῶν

εἰκόνι ὁρωμένη ἔδρα. Προ τῶν ποδῶν μας ἔχομεν τὸν μοχλὸν (g), ἐφ' οὗ στηρίζομεν αὐτοὺς καὶ ὅστις ἀναλόγως πρὸς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν δύναται νὰ τεθῇ ὑψηλότερον ἢ χαμηλότερον. Ἐπ' αὐτοῦ λοιπὸν στηρίζομεν ἀμφοτέρους τοὺς πόδας μεθ' ἱκανῆς δυνάμεως οὕτως, ὥστε ἡ ἔδρα ἐγείρεται μετὰ τοῦ καθήμενου προσώπου εἰς ὕψος δώ-

δεκα περίπου ὑφεκατομέτρων. Τὸ βάρος ὁμοῦς τοῦ σώματος ἀφ' ἑτέρου πιέζει καὶ αὐτὸ ὀδοντωτὴν τινὰ ράβδον (c) θέτουσαν ἐν τῷ ἅμα εἰς κίνησιν σύμπλεγμά τι τροχῶν λίαν εὐφυὲς καὶ ἀπλούστατον ἐν ταύτῃ. Ἐντεῦθεν ὠθεῖται ὁ δίσκος τῶν ἱμάντων (d), ὅστις μεταφέρει τὴν δύναμιν εἰς τὴν ραπτομηχανήν (A). Ἐν ὁμαλῷ ῥυθμῷ κινουῦντες καὶ κινούμενοι μεταπίπτομεν αὐθις ἐντὸς δέκα ἢ δώδεκα δευτερολέπτων εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν θέσιν, τὰ μέλη, ἅτινα ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεπαύθησαν, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι προηγουμένως ἐκο-

πίασαν, πιέζουσιν ἐκ νέου μετὰ δυνάμεως τὸν μοχλόν, ἐν ᾧ ὅλη ἡ μηχανὴ ἡσύχως καὶ ὁμαλῶς ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν της, ἢν τινὰ ἀκαριαίως δυνάμεθα ν' ἀνακόψωμεν διαμίας καὶ μόννης στροφῆς τοῦ διὰ τοῦ γραμματός b ὑποδεικνυμένου μηχανήματος.

Καὶ ἀνευ προηγουμένης τινὸς ἀσκήσεως αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες δὲν εὐρίσκουσι τὴν ἀνάβασιν καὶ κατὰβασιν ταύτην ὅλου των τοῦ σώματος κοπιαστικὴν καὶ ὀχληράν, μόνον δὲ ὅταν πρόκηται νὰ ράψωσιν ὑφάσματα διὰ λεπτῶν ραφῶν καὶ νὰ κοσμήσωσιν αὐτὰ διὰ κεντημάτων ἀπαραίτητος εἶνε καὶ μικρά τις τοῦ σώματος ἀσκήσις καὶ τῶν χειρῶν προπαιδεία. Τὸν συνήθη μοχλὸν δέον οἱ πόδες, ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου, δις νὰ πιέζωσιν, ἐν ᾧ ἐνταῦθα ὁ μοχλὸς τῆς ἔδρας ἀρκεῖ ἐντὸς δεκαπέντε δευτερολέπτων ἅπαξ μόνον νὰ πιεσθῇ, καὶ τοῦτο χωρὶς ν' ἀπαιτῇ πλείονα τῆς συνήθους δύναμιν καὶ δεξιότητά. Ἐκάστη ραπτομηχανή, οἰουδήποτε καὶ ἂν ᾖ συστήματος, δύναται μετ' ἐπουσιώδεις τινὰς μεταβολὰς νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν ἔδραν ταύτην τοῦ ραψίματος, διὰ νὰ ἐξισῶνται δὲ πᾶσαι αἱ δυνατὰ διαφοραὶ τοῦ βάρους τοῦ σώματος, ὑπάρχουσι περὶ τὸν δίσκον διάφορα τὸ μῆκος σχοινία, ὧν τὰ μικρότερα χρησιμεύουσι διὰ πρόσ-ωπα ἔχοντα βάρος ἑλασσον τῶν ἑκατὸν λιτρῶν. Ὅταν ὁ δίσκος κινῆται διὰ τοῦ μικροτέρου σχοινίου, τότε ἀρκεῖ τὸ βάρος τριετοῦς παιδίου ὅπως πύση τὴν ἔδραν πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ θέσῃ τὴν ραπτομηχανήν εἰς κίνησιν. Φυσικῶς ὅλος ὁ μηχανισμὸς πρέπει πάντοτε ν' ἀλείφεται ἐπιμελῶς δι' ἐλαίου.

* *

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν οὐρανίων τούτων μορφῶν, ὧν τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν χάριν ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν κατωτέρω, ἀρχόμεθα τῆς ἐκάστοτε βραχείας τῶν εἰκόνων ἐρμηνείας.

Οὐδὲν εὐγενέστερον καὶ εὐφροσυνώτερον τῆς ἀπολαύσεως, ἢν ἔχει ὁ ἄνθρωπος νὰ πορισθῇ ἐκ τῆς πεφωτισμένης καὶ ἡρέμου μελέτης τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων, οὐχὶ βεβαίως τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν βιωτικὴν μέριμναν, οὔτε τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν πάλιν, ἀλλὰ τῶν ἐκδηλούντων τὸν φυσικὸν τῆς ἀνθρωπότητος βίον, μυστηριωδῶς παρερχόμενον πάντοτε, αὐτομάτως λειτουργοῦντα καὶ μόνον εἰς τὸν ἥσυχον παρατηρητὴν ἀποκαλύπτοντα τὸ ἴδιον μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀρρητον αὐτοῦ χάριν. Νεάζει περὶ ἡμᾶς αἰετοπτε ἡ τῆς φύσεως ὁρμή, οἱ δὲ διαβλέποντες τὴν δραστηριότητα τῆς ὑπολανθανούσης ταύτης ζωῆς, βαθύτατα αὐτοὶ αἰσθάνονται τὰ θέληγτρα τῆς ἰδίας αὐτῶν ὑπάρξεως, καὶ συγκεντροῦσιν ἀνεξάρτητόν τινα εὐδαιμονίαν εἰς ἑαυτοῦς, καὶ ἐπαναβλέπουσι τὰς γλυκείας ἐκεί-

νας ὀπτασίας, αἵτινες ἐγκατέλειψαν ἡμᾶς μετὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Τὴν τοιαύτην ἡδονὴν καθίστησι πάντοτε πρόχειρον ἢ τῶν αἰσίων παιδίων θεὰ ὅταν προσηλωσώμεν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ἀνηβον ταύτην τῆς ἀνθρωπότητος μερίδα, πρὸς τοὺς κεκλεισμένους τούτους κάλυκας, τὸ ἀφελὲς καὶ ἄκακον αὐτῶν μειδίωμα, τοὺς γλυκεῖς καὶ γελοέντας ὀφθαλμούς των, οὐδέποτε ἐπέρχεται ἡμῖν ἡ ἰδέα τοῦ πιθανῶς πολυστενάρκτου μέλλοντος των, διότι τὰ τρυφερά ταῦτα πλάσματα προεξοφλοῦσι πᾶσαν τῶν ἐπελευσομένων χρόνων τὴν πικρίαν καὶ ἀθλιότητα διὰ τῶν οὐρανιωτέρων ἀπολαύσεων, τὰ πάντα ἀγνοοῦντα καὶ οὐδὲν θέλοντα νὰ μάθωσιν. Ἡ ὄψις τοῦ παιδὸς εἶνε ἡ γνησιωτέρα προσωποποίησις τῆς παρ' ἀνθρώποις εὐδαιμονίας, πρὸς ἣν ἀτενίζοντες οἱ ταλαίπωροι ἡμεῖς λησμονοῦμεν εὐκόλως καὶ οἰκειοθελῶς τὴν σύγχυσιν τοῦ κόσμου τούτου, θεωροῦντες τὰ περὶ ἡμᾶς ταῦτα ὄντα ὡς ὠραία ἀνθύλλια ἐκ τῶν ἡλυσίων ἀγνώστου ἡμῖν εὐδαιμονίας μεταφυτευθέντα, ὡς προφήτας αἰσιωτέρου μέλλοντος. Εἰς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, ὅπου ταῦτα κἀθιγγται, ἀντανακλάται ἡ ἱλαρὰ ὄψις των, ἔρρεος δὲ διαρρέει ὁ βίος αὐτῶν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἀγγελικῆς μορφῆς των. Εὐώδεις νάρκισσοι, ἐκ τῆς ἰδίας ἀρδεύμενοι δρόσου! Εἰς τὸ διπλοῦν τοῦτο τῆς θείας χάριτος θέαμα ἀναγνωρίζομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀγνωστὸς τις θέρμη καὶ λάμψις οὐρανία περιβάλλει ὡς ἀκτινωτὴ αἴγλη τοὺς ὀφθαλμούς μας.

Εἰς τὰ σκιερὰ καὶ μονήρη δάση ἀντηχοῦσιν ἐνίοτε μυστηριώδεις ψιθυρισμοί, ἀκατάληπτοι καὶ ἀόριστοι τόνοι, ὧν ἀγνοεῖ ὁ μελαγχολικὸς διαβάτης τὴν πηγὴν καὶ τὴν αἰτίαν. Ὅμοιοι ἐπέρχονται καὶ εἰς τὴν διάνοιαν ἡμῶν ἐνίοτε σκέψεις, μὴ ἐνοικοῦσαι διαρκῶς εἰς τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ μακρόθεν προσμειδιῶσαι ἡμῖν καὶ ὡς φωτεινὰ μετέωρα ἀφανιζόμεναι.

Αὐτὸ εἶνε τὸ θεῖον τῶν ἀναμνήσεων φῶς, ἅμα τῇ ἐκλείψει τοῦ ὁποίου ἀποκαλοῦμεν μεμφιμοίρως καὶ θεωροῦμεν οἱ γνῆσιοι πλάνην πᾶσαν προγενεστέραν εὐδαιμονίαν ἡμῶν. — Καὶ εἰς τὴν ὄψιν τοῦ παιδίου ἐνσαρκοῦνται αἱ γλυκύτεραι ἡμῶν ἀναμνήσεις. Ἡ μαύρη σκιά τῶν ἐπιγείων δὲν ἀμαυροῖ τὸ οὐράνιον φῶς τῆς φυσικῆς ταύτης εἰκόνας. Τὰ πάθη ἡμῶν καὶ αἱ φροντίδες, νωθροὶ ἔρωτες ἢ ἄγρια μῖση δὲν

διέστρεψαν τὰς τρυφεράς ταύτας ψυχάς. Ἐντεῦθεν εἶνε διδακτικώτερον καὶ παιδαγωγικώτερον τὸ ζητεῖν παρὰ τῷ ἀνδρὶ τὰ ἴχνη τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἢ παρὰ τῷ παιδί τὸν μέλλοντα ἄνδρα. Διότι, τί ἄλλο εἶνε οἱ σημερινοὶ ἄνδρες παρὰ διεφθαρμένα παιδιά; Δὲν προχωροῦμεν, ἀλλ' ὀπισθοχωροῦμεν δυστυχῶς ἐν τῷ βίῳ, τὸ δεῖδανικὸν τῆς ἀνθρωπότητος κάλλος εὐρηταί παρὰ τοῖς παισὶ.

Καὶ τὰ παιδιά ταῦτα, Σὺ ὦ συμπαθεστάτη τοῦ Ραφαήλ μεγαλοφυΐα, Σὺ καὶ μόνη κατάρθωσας ν' ἀπεικονίσῃς! Αἱ καλλύνουσαι τὰς γραμμάς ταύτας ἀγγελικαῖτων δύο παιδίων προτομαὶ ἐμπνέουσιν ὅλην τὴν χάριν τῆς ωραίας ἡμῶν θρησκείας ἐρμηνεύουσαι ἅμα τοπνεῦμα

τοῦ γλυκυτάτου ἀρχηγοῦ τῆς, ὅτε οὗτος ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ἔλεγεν „Ἀφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς μέ, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ*“.

— Εἰς τὸ μαρτυρολόγιον πολλῶν οἰκογενειῶν εἶνε ἀναγεγραμμέναι ἐποχαί τινες δοκιμασίας, καθ' ὅς ὁ ὅμιλος τῶν οἰκείων ἀρέσεται ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν ἐκ τοῦ ἡθους τοῦ σεβαστοτέρου ἐν τῷ οἴκῳ προσώπου. — Τίς ἐξ ἡμῶν, ἐν στυγμαῖς μαύρης ἀπωλείας ἢ ἐπικειμένου κινδύνου, δὲν ἠτένισεν ἀέλπις ἢ περίφοβος τὴν μορφὴν σοβαροῦ πατρὸς καὶ δὲν ἠντλησεν ἐκ τῆς ἀνδρικῆς αὐτοῦ ἀξιοπρεπείας παραμυ-

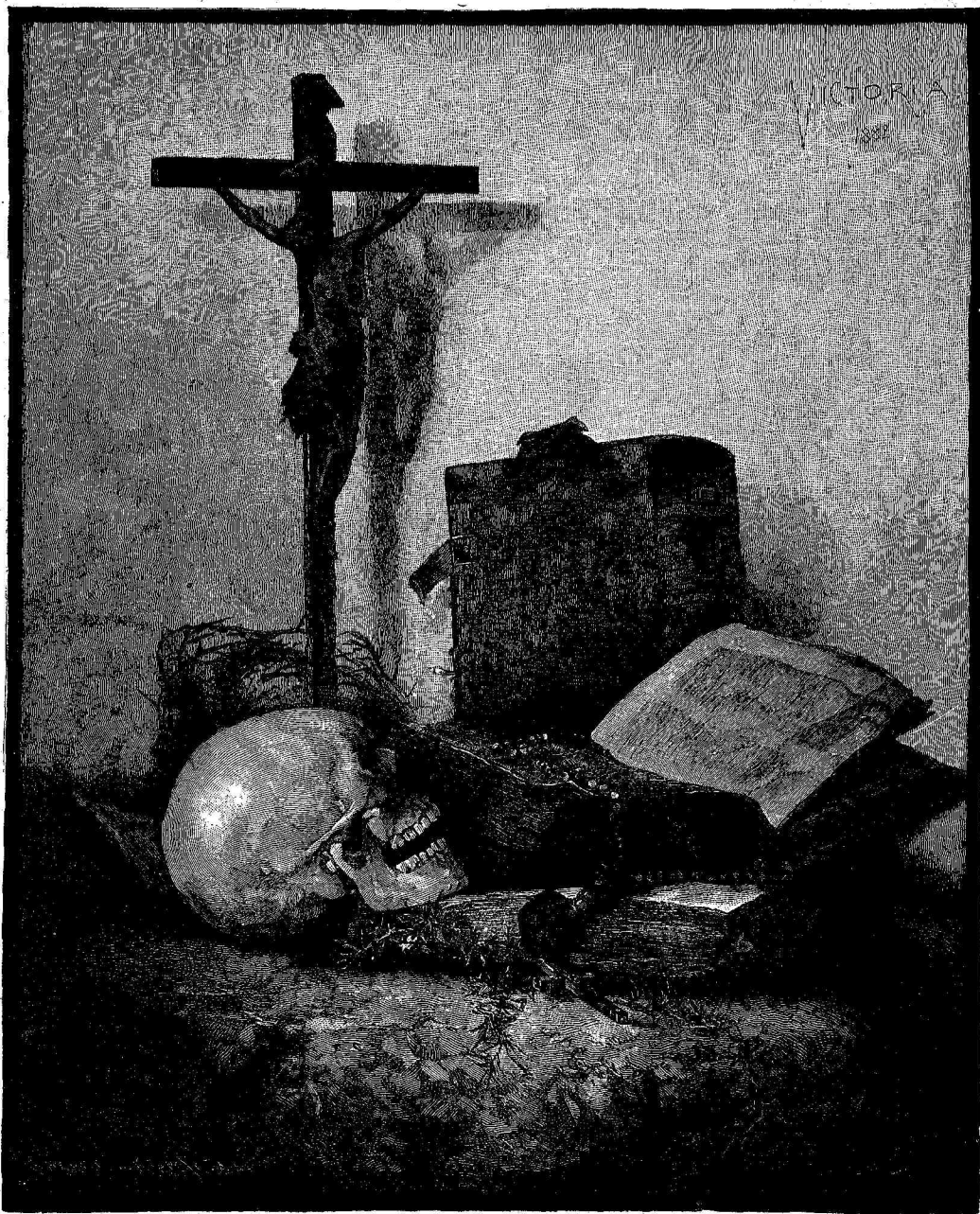
θίαν ἢ θάρρος; Ἄν τὰ ἔθνη δὲν ὑποβάλλονται πάντοτε καὶ καθ' ὅλα εἰς σύγκρισιν πρὸς τοὺς οἴκους καὶ τὰ άτομα. συνταυτίζεται ὅμως εἰς ὀρισμένας περιστάσεις ἡ θέσις ἐκείνων πρὸς ταῦτα, οὐδὲ ὑπάρχει ὁ ἀρνούμενος, ὅτι τὸ ἡμέτερον Γένος ἐν καιροῖς χαλεποῖς παρέσχε καὶ παρέχει τὸ συγκινητικὸν θέαμα τεθλιμμένου οἴκου, καὶ τοῦτο, διότι αἱ οἰκογενειακαὶ ἀρεταὶ καὶ παραδόσεις δὲν ἔπαυσαν ἱστορικῶς

λατρεῖσθαι καὶ ἐν ἀνάγκῃ χρησιμοποιοῦμεν παρ' ἡμῖν. Ἐχει πράγματι ἡ δυστυχία ἰδιόν τι, συνεκτικὸν θάλλος καὶ ἀφθονεῖ εἰς μεγάλα διδάγματα. Ἐνομίσαμεν κατὰ ταῦτα καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἀνταποκρινόμεθα πρὸς ὑψηλὸν τι τῶν ἡμερῶν τούτων αἰσθημα δημοσιεύοντες ὡραιότατην εἰκόνα τοῦ ἐστεμμένου πατρὸς τοῦ ἐθνους μας. — Δὲν εἰμεθα ὀρφανοί· ἀεγκαρδιώσῃ λοιπὸν ἡμᾶς ἡ ὄψις τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων!

— Ὅσα ἡ ἀνθρωπότης ὄνειρα καὶ ἄλλα φανταστικά ἐπινοήματα δὲν ἐπρόφθασε σὺν τῷ χρόνῳ ν' ἀποκρυσταλλώσῃ εἰς καθαρὰς θρησκευτικὰς ἰδέας, ἡθέλησε κατ' ἄλλον τινὰ δογματικὸν τρόπον νὸ οἰκονομήσῃ, καὶ ἀπομνημονεύουσα αὐτὰ παρέδωκεν

ἀπο γενεᾶς εἰς γενεάν. Οὕτω βαθμηδὸν καὶ καθ' ἕξιν ἐλάβεν ὑπόστασιν ὁ μῦθος, ἡ πλουσιωτάτη αὕτη πηγὴ φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς παραγωγῆς.

Ὁ διάσημος τῆς „Σχολῆς τοῦ Μονάχου“ ζωγράφος Bodenhhausen, γνωστὸς ἤδη εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἀναγνώστας ἐκ τῆς εἰκόνας τῆς Ἡρώς καὶ τοῦ Λεάνδρου, ἐπέχειρησε νὰ παραστήσῃ τὴν προσωποποίησιν τῆς ἰδέας τοῦ Μύθου, ἀναμφιβόλως δὲ διὰ τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ἔργου ἔσσης περίφημον μνημεῖον τῆς συγχρόνου παρὰ Γερμανοῖς Τέχνης. Εἰς τὸν πρωτοτύπου ξυλογράφημα παρέχει σήμερον δι' εὐμεγέθους εἰκόνας ἡ Κλειώ. Εἰς τὸ φύλλωμα παρακτίου δάσους ἐμφανίζεται ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων παραλλαγῶν τοῦ δύνοντος ἡλιακοῦ φωτὸς ἡ μορφὴ ἀγνῆς καὶ ωραίας

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ.

Εἰκὼν τῆς προηγουμένης Βικτωρίας.

*) Μαρκ. 10, 14. Πρβλ. καὶ Ματθ. 18, 3.

κόρης, βεβυδισμένης εἰς τὴν ἐκπληκτικὴν ἀκρόασιν μυστηριωδῶν ψιθυρισμῶν, οὓς ἀναδίδει ὁ φλοῖστος τῶν ὑδάτων καὶ ἡ διὰ τῶν φύλλων πνέουσα αὔρα. Ὁ κόσμος τῶν παραδόξων ἀκουσμάτων καὶ τῶν τολμηρῶν ὀνειροπολημάτων ἀνοίγεται ἤδη πρὸ τῶν ἐκστατικῶν τῆς παρθένου ὀφθαλμῶν, συμπληροῦ δὲ τὸ ὁμοιάλγηδες θέαμα ἡ παρουσία τῆς σοβαρᾶς γλαυκῆς μετ' τὸ σκεπτικὸν βλέμμα τῆς, σύμβολον γοητευτικῶν ἐπαγγελιῶν. Ἀδῶαι, ὅσον καὶ ὠραῖαι τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας φαντασιοπληξίαι, ὧν ἡ ἀνάμνησις καθίστησι τόσον προσφιλεῖ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν, ὅπου ἐνεπνεύσθημεν καὶ ἀπηλαύσαμεν τὴν χάριν τῶν!

— Ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ διασήμου Γαβριὴλ Μᾶξ Ἑρρίκος ἐξέθεσε πρὸ τινος ἐν Βιέννῃ, ὅπου διαμῶνεν διδάσκει ἐν τῇ Μεγάλῃ τῶν Τεχνῶν Ἀκαδημίᾳ, χαριεστάτην ἐλαιογραφίαν, δι' ἧς ζωηρότατα παρέστησεν ἀφελῆ τῶν παιδίων συνήθειαν. Καὶ ἡμεῖς οἱ Ἀνατολίται ἐνθυμούμεθα, ὅτι πολὺ συχνὰ ἐγίναμεν μετ' ἄλλων παιδικῶν ὁμηλικῶν θύματα νοστιμωτάτης πλάνης, τῆς ὁποίας εἶνε πάντοτε μοχθηροὶ ἄγωγοι οἱ τηλεγραφικοὶ πάσσαλοι. Νεαρῶτατοι λοιπὸν συνωμόται καὶ ὠτακουσταὶ εἴχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι θ' ἀκούσουμε τὸν τηλεγραφο καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θ' ἀποστηθίσωμεν καὶ θὰ διαδώσωμεν ὅλας τὰς μυστικὰς διαταγὰς, ὅσας οἱ κ. Σαλισβουρή καὶ Σ* διαβιβάζουν εἰς κατὶ ναυάρχους κάποιων στόλων. Προσεκολλῶμεν τὰ ὠτία εἰς τὰς μαύρας ἐκεῖνας ράβδους, βομβοῦσας μόνον ὡς αἱ μέλισσαι καὶ οὐδὲν σαφὲς ἐκμυστηρευομένας, ἀνελαμβάνομεν λίθους καὶ μὲ πείσμα κατεφόρομεν δυνατοὺς κτύπους ἐπ' αὐτῶν, ἀσφαφέστερος τῶρα ἀναδιδουσὼν βόμβους. „Σῶπα! ν' ἀκούσουμε τώρα!“ Ἀλλὰ μάτην! Πολὺς καιρὸς πρέπει νὰ παρέλθῃ ἕως ὅτου μάθωσι τὰ ἀδῶα παιδία, ὅτι δὲν εἶνε ἴδιον καλῆς ἀνατροφῆς νὰ μανθάνωσιν εἰς τόσον μικρὰν ἡλικίαν ὑβρεῖς, οἷας ἐξέφερον ὁ εὐγενέστατος κύρ. Ρούμβολδ πρὸς τὸν κ. Δηλιγιάννην, τὰς ὁποίας καὶ διὰ τοῦτο ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας διαβιβάζει κρυπτογραφικῶς, ἐκ σεβασμοῦ βέβαια πρὸς τὴν δημοσίαν ἡδίκην.

— Ὡς ὅλη ἡ ρωμαϊκὴ φιλολογία εἶνε πιστὴ ἡγῶ τῆς ἐλληνικῆς καὶ ὁ κατ' οἶκον ἐπίσης τῶν Ρωμαίων βίος δὲν ἦν διάφορος τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ, οὕτως ὁμοιάζον καὶ αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις καὶ ἄλλα ἔθιμα τῆς Ρώμης πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι. Τὴν διδασκτικὴν τῶν προπατόρων μας ἀφέλειαν ἀπετύπωσαν μετ' ἀμειώτου χάριτος εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ οἱ Ρωμαῖοι, μίαν δὲ τῶν μεγαλοπρεπῶν σκηνῶν τοῦ παρ' ἀρχαίοις οἰκογενειακοῦ βίου παρίστανει ἡ γαμήλια τῆς Ρωμαίας θυσία. Τοὺς ἐφεστίους Θεοὺς ἀντικα-

θίστησι κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν ἡ Ἀφροδίτη, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὁποίας κατατίθουσιν ἡ νύμφη μετ' ἀνδρῶν παιδικὰ ἀθύρματα. Προσέρχετο δὲ εἰς τὴν ἀναίμακτον αὐτὴν καὶ ὠραίαν θυσίαν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου, εὐχαριστοῦσα τῇ θεᾷ διὰ τὴν εὐρεσιν τόσον προσφιλοῦς συζύγου, ὅστις παρέλαβεν αὐτὴν εἰς τὸν ἴδιον οἶκον ἀπο τοῦ πατρικοῦ, ἐν ᾧ διῆγε τὸν ἄφροντιν καὶ μονότονον παρθενικὸν βίον καὶ πρὸ μικροῦ ἐτι κατέγιεν εἰς παιδικὰς ἐνασχολήσεις. Ὁ αὐλὸς ἠκολούθει τὰς εὐχὰς καὶ τὴν θυσίαν, ἀντήχει εἰς τὴν στοὰν ὁ ὑμῆναιος καὶ ἡ εὐλογία τῆς Κυπρίας ἐπλήρου τὸν οἶκον εὐδαιμονίας. Ταύτην τὴν εἰκόνα ἔγραψεν ὁ Fritz Schneider.

— Ἀλλ' αἱ ἀκατάπαυστοι τῆς γερμανικῆς Τέχνης πρόοδοι δὲν ἀντιπροσωπεύονται μόνον ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ Σχολῶν καὶ Ἀκαδημιῶν, εἰς τὴν ἐμψύχωσιν αὐτῶν συνεχίζει καὶ ὁ βασιλικὸς θεσμός, αἱ δὲ γερμανικαὶ αὐλαὶ ὑπῆρξαν ἀνεκὰθεν φυτώρια τῶν Μουσῶν. Ἀν τὸ στέμμα τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν κοσμοῦσιν οἱ ἀδάμαντες τόσων στρατιωτικῶν θριαμβῶν, ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Βικτωρίας πολλὰκις ἔλαβε τὴν δάφνην πρωτοτύπου καὶ ἐξόχου καλλιτέχνης. Τὰ ἀνθὶ τῆς εἰρήνης δρέπουσιν αἱ ἀβραὶ τῶν ἡγεμονίδων χεῖρες, καθ' ἣν ἐποχὴν αἱ τῶν ἀνδρῶν δράττωνται στιβαρῶς τῆς σπάθης. Μακάρια ἔθνη! — Προέστη δὲ πολλῶν καλλιτεχνικῶν σωματείων ἡ πριγκίπισσα αὕτη, νῦν δ' ἐπιτίμως, ἀλλὰ καὶ ἐνεργῶς προεδρεῖ πολλῶν Ἀκαδημιῶν, διότι τὴν βαρύτητα τοῦ τίτλου ὑποφέρει δι' ἀκαμάτου καὶ παραγωγικῆς ἐργασίας. Ἰδικὸν τῆς ἔργον εἶνε ἡ σήμερον ὀπισθεν παρατιθεμένη Ματαιότης, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας κατεβλήθη μεγάλη γνώσις τῆς καλλιτεχνικῆς συμμετρίας — ὡς ἐκφράζονται αὐτοὶ ἐδῶ οἱ τεχνοκρίται — καὶ ποιητικωτάτη φαντασία εἰργάσθη. Εἶνε τὸ πρᾶγμα ὀλίγον ξένον ἂν ὄχι καὶ ἄγνωστον πρὸς ἡμᾶς, διότι ἡμεῖς δὲν κατεγίναμεν ὡς οἱ βόρειοι λαοὶ μὲ πολλὰ κομβολόγια καὶ μὲ ἐσταυρωμένους, μεγάλα βιβλία καὶ χονδρὰ ἔχομεν πολλοὺς αἰῶνας ν' ἀνοίξωμεν, τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ σκελετοῦ μόνον οἱ φοιτητὰς τῆς ἱατρικῆς λαμβάνουσιν ἐνίοτε ὑπ' ἔψιν εἰς τὰς μελέτας τῶν. Πράγματι, τὸ φθαρτὸν τῶν ἐπιγείων ἄλλως ἡμεῖς ἐκφράζομεν, καὶ πολλάκις ἐν τῇ δημοτικῇ ἡμῶν ποιήσει ἀρκεῖ ἡ στέρησις τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς πρὸς παράστασιν τοῦ μεγίστου τῶν θανόντων μειονεκτήματος. Ἀλλ' ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ποιητικοῦ ἡμῶν λαοῦ δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ λογίζεται ὡς ἀλάνθαστος κριτήριον καὶ ξένων ἀριστουργημάτων, τῶν ὁποίων ἡ γνώσις πρέπει νὰ πληθυνθῇ ἐπίσης μέχρι τῆς μορφώσεως νέας ἐλληνικῆς τέχνης.

ΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

Ἄν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτιμήσῃ τις τὰς προδήμας συμπαθείας τῶν ξένων ἐκ τῆς μισσηλικῆς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου συναυλίας, εὐκόλως ἤθελε πεισθῇ, ὅτι οἰκτρὰ ἀπὸ μέρους μας παρανόσεις ἀλλοτρίων συμπεφορόντων καὶ βλέψαντες παρέσυρε τοὺς ὁμογενεῖς εἰς ἀνέγερσιν εὐρυχωροῦ φιλελληνικοῦ Πανθέου, ὅπου ἀδρόοι εἰς ἡλάσαν πάσης ἀπο-

εἰρήνην ὕμνους, ἀλλ' εἶνε ἀπελπιστικὴ τῶ ὅντι ἡ ἀνάγνωσις ρυπαρῶν ἀρθριδίων ἐν πάσῃ γερμανικῇ ἐφημερίδι, ἂν τύχῃ μάλιστα τὸ φυλλάριον νὰ κηδεταὶ τῶν πτωχῶν συμφερόντων συντηρητικῶν μικροεμπορίσκων. Ἰπὸ στατιστικὴν ἀπλῶς ἔποψιν εἶνε σπάνιον φαινόμενον, ὅτι ἐν καὶ μόνον γερμανόφωνον φύλλον, ἡ σοβαρὰ Ἐφημερίς τῆς Δειψίας (ὅχι ἡ ἐγχώριος Ἡμερησία) ὁμιλεῖ ἐν ἐμβριθεστάτοις ἀρθροῖς τὴν εὐγενῆ τῶν Γάλλων γλώσσαν, συναγοροῦσα μετ' ἀκαταμαχῆτου λογικῆς καὶ ἀμεροληψίας ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ὑποθέσεως. Εὐτυχῶς οὔτε βοῦς ἐπὶ γλῶτταν τῶν Συντακτῶν αὐτῆς βέβηκεν, οὔτε ὀρεῖς ἐλληνικοῦ παρασήμου δύναται νὰ προσφθῇ εἰς πρόσωπα ἀνώτερα ἀγοραπωλησίας, οὔτε νύξιν διὰ τῶν γραμμῶν τούτων δίδεται πρὸς παροχὴν τοιούτων. Εὐγνώμων ἀπλῶς μνεῖα τῆς πρὸς ἡμᾶς εὐνοίας τῶν ἐξέφυγε τὴν γραφίδα μου, καθ' ἣν ἐποχὴν πάντες ἔχομεν ἀνάγκην φρονίμου θάρρους.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔχουσιν οὕτως, ἀλλὰς δ' ἐνδιαφερούσας Σοὶ εἰδήσεις συνέλεξα τὰς ἐξῆς:

Ὅτι πολλὰ ψεύδη διαδίδονται καὶ πιστεύονται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων εἶνε γνωστὸν, ἐπίσης δὲ γνωστὸν εἶνε, ὅτι πρωτίστη πηγὴ πάσης ψευδολογίας εἶνε ἡ σπερμολόγος ἐκείνη γραῖς, ἡ καλουμένη τύπος. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς λοιπὸν αὐτὸς τύπος διέδωκεν ἐπ' ἐσχάτων μίαν φήμην, ἡ ὁποία σήμερον ἀποδεικνύεται δερμῶν κεφαλῶν ὀφειρῆμα. Ἐλέγχθη, ὅτι κατὰ τὸν σερβοβουλγαρικὸν πόλεμον ἐσηματίσθη καὶ ἰουδαϊκὸν τι τάγμα, θαύματα ἐπιτελέσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς. Τώρα βεβαιούται, ὅτι τοιοῦτον τάγμα

χρώσεως καὶ κλήσεως εὐεργέται τοῦ ἐλληνισμοῦ. Καὶ ἴσως μὲν δύναται τις νὰ δικαιώσῃ καὶ ν' ὀνευχθῇ τὴν βλάστησιν γλώσσαν τῶν φιλειργνηκῶν ὀργάνων, ὅντι ἀναλόγως συνήθως τιμήματος ἀνακρουόντων τοὺς πρὸς τὴν